

Dukay Nagy Ádám

Így marad minden

„Kávéházban élni...”

A próza előtt őszinte lesz,
semmi elvárhatót nem fog tenni.
Ezt-azt összecsomagol,
apróságokat tesz a zsebébe.
Évek óta nem mozdult már;
a nyárhoz öreg,
nem érinti a hátizsákot,
a kinőtt szoba faláról
hajdani sztárok biztatják –
közöttük marad.

A néző szemszöge

Semmink nincs, visszahódított
idegen terület minden.
Itt, ahol élünk, búcsúzkodást látok
folyvást, öregeket
az utolsó buszon,
csillogó linóleumot
a kórházi éjszakában,
laktanyát, ahogy ébredszik.

Mindig késni valahonnan,
ezt ismerjük; kamaszkort
visszasírni tudom
nem kell – nem is lehet –
már.

A repülés közelében – október

mennyi mennyi
emberre emlékszem
tengerekre
folyókra öreg

és fáradt kezem
nézem amerre járok
papírok mindenhol
bennem

nincs béke a verések
körül halálos a csönd
megölelem az utolsó
évszakot

nézem ráncos arcát
és megcsókolom
őszintén